

en alt Andet end helbig Indflydelse paa vort Skovbrug, paa Udnyttelsen af vore Tørvemoser og paa Interessesen for Hedernes og Klitternes Tilplantning, og der synes næppe Grund til at berøve disse Interesser en gammel Beskyttelse, samtidig med at man paa andre (Landbruget fjernere) Omraader indfører nye Beskyttelser. At Kultolden ogsaa giver det egentlige Haandværk en lille Beskyttelse overfor den stærkt kulslugende Storindustri og maaske fattigt den eneste, som denne ikke kan udnytte til Haandværkets Skade, er det formentlig oversflødigt at gjøre opmærksom paa. Derimod turde det være formaalstjenligt at henlede Opmærksomheden paa den store Forskjel, der er mellem den Interesse, den store menige Befolkning vilde have af en Toldnedsættelse paa en af dens alleralmindeligste Forbrugsartikler (Sukker), og den Interesse, den samme Befolkning kan have i Ophævelsen af Afgifter der ere saa smaa, (henholdsvis $\frac{1}{20}$ og $\frac{1}{60}$ Ore pr. Pbd.), at de ved Detailindkøb næsten ikke kunne komme den til Gode. Det er saaledes ikke blot fra et Landbrugs- og Haandværks- men ogsaa fra et socialt Standpunkt, at Mindretallet beklager den heromhandlede sidste Afgjørelse i Udvalget, og det har kun dristet sig til at udtale sine fra Flertallet afvigende Anskuelser i Haabet om, at Nogle af dem — forinden en fornyet Forelæggelse af Toldlovsforslaget — maaske kunde blive taget under velvillig Overveielse.

Et andet Mindretal (Dam, H. C. Hansen og S. Pedersen) maa nu erkjende, at Udgifterne til i en nærmere Fremtid at faae gennemført en Toldrevision desværre ere alt Andet end lyse.

Hertil bidrager for det Første Regjeringens og Flertallets ubetingede Fastholden ved Forbringingen om, at enhver Toldnedsættelse, hvorpaa der maatte kunne opnaas Enighed, i alt Væsentligt skal dækkes ved Forhøielse paa andre Punkter eller ved nye indirekte Afgifter, saa at Stattebyrden i det

Hele ikke formindstes. Dette vil med andre Ord sige, at den mere end en Fjerdedel Aarhundrede gamle Krigsstatold, der hverken af den Regjering, som foreslog den, eller den Rigsdag, der vedtog den, var bestemt til at være en stedsevarende Skat, nu skal gaa ind som et varigt Led i vor indirekte Beskatning, efter at den forlængst har opfyldt sin Bestemmelse ved at betale de Krigsomkostninger, der havde foranlediget dens Tilblivelse. Mindretallet kan lige saa lidt som tidligere erkjende denne Fordrings Berettigelse, og naar vi til Forskjel fra, hvad Folkethinget har forlangt, at den indirekte Beskatning ved en Toldrevision burde nedsættes med Krigsstatoldens fulde Beløb, ca. $3\frac{1}{3}$ Mill. Kr., ved Behandlingen af Ol- og Brændevinsloven har indskrænket os til at forlange en Nedgang af 2,700,000 Kr., finde vi, at dette maa betegnes som et imødekommende Skridt, og det saa meget mere som Toldindtægterne er i stærk og stadig Stigen, og den paaregnede Nedsættelse af Tolben paa forskellige Brugsartikler sandsynlig vilde medføre et større Forbrug og dermed en større Indtægt for Statskassen end den, man vilde komme til ved en efter de sædvanlige Regler udført Beregning.

Men til den Hindring, som Regjeringens og Flertallets Stilling paa dette Punkt frembyder, komme dernæst de stedse stigende Krav paa Toldunderstøttelse til Industrien. Disse have paa adskillige Punkter sat deres Præg paa det foreliggende Regjeringsforslag, og de mange Andragender, der ere strømmede ind til Udvalget, gaa for største Delen i samme Retning. Men en Udvikling af vor Toldlovgivning i videregaaende protektionistisk Retning vilde Mindretallet anse for aldeles utilraadelig. Den vilde kun bidrage til at fremelske en Storindustri, for hvilken Landet savner de naturlige Betingelser, forbyrde Varepriserne ved at udelukke eller hæmme Udblandets Konkurrence og medføre, at den forøgede Skat, som derved blev lagt paa Forbrugerne, ikke en Gang vilde komme Statskassen til Gode, men i større